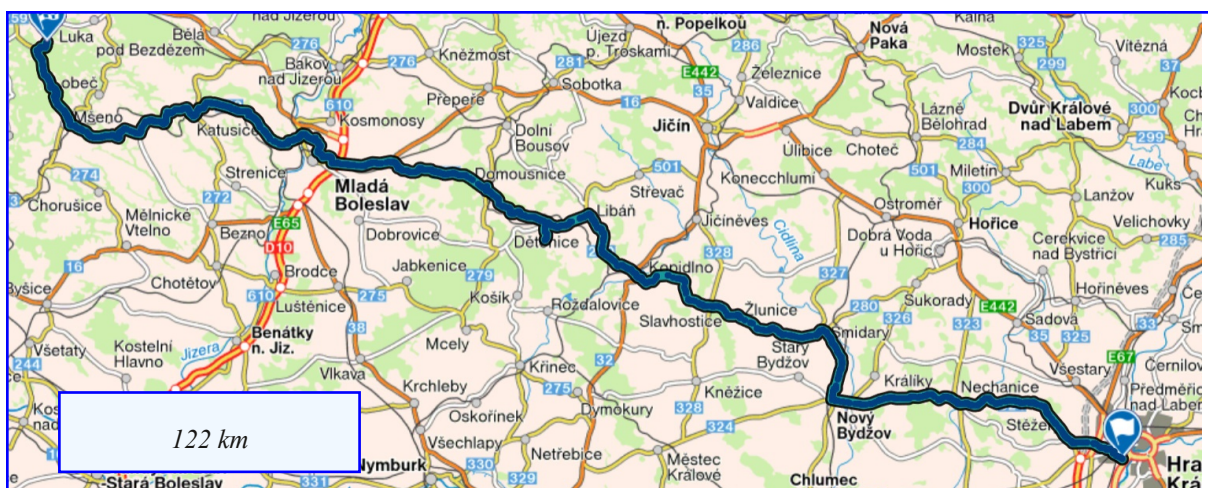

Prolog k pozdějším akcím Houska

Reportáž o návštěvě kraje zapomenutého mládí.

V pondělí 24. 7. 2000 osedlal jsem ráno kozu jménem FORT TREKKING AURIGA, ověsil ji stanem, spacákem, věcmi k životu nejn nutnějšími a usedl do sedla. Namířil jsem ji čumák na západo-severo- západ a za neustálého kopání patami, hnal jsem ji východočeskými rovinami přes Nový Bydžov na Kopidlno, přes Kopidlno na Libáň (a s malou odbočkou na Brodek, v němž sílí dávný spolužák Franta Franc a opravuje motory a karburátory, nebyl však doma, i obdržel pouze vzkaz do schránky), z Libáně na Mladou Boleslav.

Tam dostala koza malou přestávku, zhruba čtvrt hodinovou, a kus sena, a byla opět štvána přes Katusice na Vrátno, a přes Vrátno až do Mšena. Uf, ta si dala do těla. Za Boleslaví údajně Mladou střídá se kopec se sjezdem a naopak, měla jazyk na vestě. I já jako jezdec jsem si užil své, byť na rozdíl od kozy jsem se jenom vezl a kopal patami.

Shledal jsem, že se ve Mšeně za 29 let mé nepřítomnosti prakticky nic nezměnilo. Jen policejní stanice, v níž jsme kdysi byli s Mr. Balšem zatčeni a u výslechu drženi, již není na radnici, anobrž je přestěhována do menší budovy blíže k nádraží. Hostinec Zlatý Lef dosud funguje, byť v rukách soukromých. Přibýly nápisy firem soukromých, ale jinak nic.

I jeli jsme s kozou již krokem volnějším na sever, přes myslivnu Romanov k hospodě v Ráji a pak již víceméně po rovině přes Konrádov do Tubože. Ani na tomto úseku nebylo pozorováno podstatných změn. Jen jsem zaregistroval, že stodola v Ráji, užívaná trampy jako „hotel“ pro množství sena v ní skladovaného, již není stodolou, ale je přestavěna na velkou rekreační chalupu. Jinak rekreační chalupy podle Pšovky, v Konrádově apod. roztroušené jsou zvelebeny a stavení místních domorodců doznávají zpustnutí, takže výsledný dojem je, že se zas tak moc (v průměru) nezměnilo.

V Tuboži jsem u rybníka zahrnul doprava, hnal kozu kolem Kolčavky a protože jsem před Myší dírou spatřil jakousi squaw dříve narozenou tlačící kočárek, optal jsem se, zda neví, jestli v

Myší díra

„Myšíně“ ještě mají chalupu jistí Kolouškovi. V dobách mého mládí tam bydleli nějací moji vrstevníci Kolouškovi a jeden z nich se tenkrát chlubil, že chová včely a má je na půdě (kterýžto nápad jsem později sám převzal, nebyl tedy původní a pocházel právě z Myšiny).

Ta dobrá žena mi řekla, že Kolouškovi skutečně v Myšíně chatu mají a že tam asi dokonce právě jsou. No tak jsem dojel s kozou až k označené chalupě a dal se do řeči s dědou, který se tam nacházel. Vysvětlil jsem mu, že jsem v těchto místech naposledy před 29 lety trampoval, že jsme měli srub proti „starému“ Rampouchovi a že jsme trochu kamarádili s kluky Kolouškovými, mými vrstevníky. Jenže starý pán mě překvapil sdělením, že kluci Kolouškovi jsou celkem čtyři a hned mi vyjmenoval, kam to který dotáhl (jeden zaměstnává 250 lidí, druhý je na práci ve Venezuele třetí řídí nějaký výzkumák či co, no prostě děs a hrůza...), a kterého mám na mysli? Jenže já už si křestní jméno nepamatoval, jen to, kde přibližně v Dejvicích bydleli, a pak to s těmi včelami. Ale starý pán prohlásil, že ty včely měl na půdě on, a kluci mu

Požární zbrojnice Blatce

*V dávnoběku jsme ji pomáhali stavět.
Brigáda ve prospěch obce.*

na ně dohlíželi, když byl služebně v zahraničí. A hned mi vykládal, kde všude byl a co zažil, a jak ho komunisti pronásledovali, a jak na něj byl nasazen agent StB Karel Rampouch, tajemník MNV a jiné takové zajímavosti.

Trpělivě jsem poslouchal, zjistil jsem, že se jedná o profesora neurochirurgie a biochemie, člena několika zahraničních vědeckých společností, dnes již důchodce ve věku 79 let. A protože jsem ho trpělivě poslouchal, tak jsem mu asi padl do oka a říkal abych se ještě stavil. No a já jsem řekl, že asi jo, že musím najít někoho, kdo mi dovolí postavit si stan, protože kokořínská chráněná oblast byla rozšířena a všude byly vyvěšeny cedulky o zákazu stanování.

A on hned, že jo, že můžu mít stan u něj na zahradě, čemuž jsem byl hrubě rád a moc jsem děkoval, ukázal jsem mu občanku a ujistil ho, že jsem nekuřák a žádný oheň že dělat nebudu. Načež on si to pak rozmyslel, a říkal, že vlastně je blbost, abych spal ve stanu, že tam má takovou něco jako kůlnu nebo verandu (podle toho, jak se to zrovna používá), a že tam jsou

srolovány staré koberce a autoplachta a že mi tam bude líp, než ve stanu. Ještě mi tam dodal stolek a židli, a tak jsem měl ubytování téměř královské na dvě noci zajištěno.

Kokořínské/podhousecké skály

A hned jsem vyrazil zjistit, kdo ze známých ještě žije či nežije, nejdříve pochopitelně na naše bývalé tábořiště. Všude byly nataženy ohrady pro zvířata, leč jaká, nevím, neboť jsem žádná neviděl. Po srubu ani památky, zato chata Beranova stála i s kusem oploceného pozemku, velkou kůlnou a téměř parkovou úpravou zahrady. Netušil jsem, kdo by v chatě mohl být. Odhadoval jsem, že by Beranovi mělo být asi 75 let a že pravděpodobnost, že tam ještě bude, je velmi malá. I zaklepal jsem na stříšku elektrosloupku, vyšla starší paní. Omluvil jsem se, že obtěžuji a snažil se jí vysvětlit, že jdu po stopách mého mládí, že jsme tam měli pod skalou srub a že....

„Počkejte, běžte tady podle plotu k té kůlně, tam je manžel, ten o tom bude vědět víc“ a pak zavolala. „Pepóó!“.

A z kůlny vylezl Pepík Beran v životní velikosti, velice dobře vypadající. Tak jsem se k němu hned hlásil a říkám: „Pepíku, že nevíš kdo jsem?“ (pro úplnost dodávám, že v letech 1961-66 byl jedním ze

dvou vedoucích svazarmovského oddílu, v němž jsem byl členem, než jsem vedení v roce 1966 převzal).

Vrtěl hlavou, že neví.

„Musíš vzpomínat 30 let zpátky!“

Pak mu to došlo: „Hony, kde se tu bereš?“

Zatáhl mne do chaty a vzpomínky nebraly konce. Ta paní byla paní Beranová II, a já ji vlastně znal, protože to byla matka jisté Jarky (Jáji) Hubertové, která s námi byla v tom předchozím svazarmovském oddílu. Pan Hubert (také jsem ho pamatoval) byl podstatně starší (asi o 15 let) než ona a když ovdověla, tak se dala dohromady s Beranem (kterého znala právě přes to členství dcery ve Svazarmu a sama s námi na nějakých akcích byla). Pepkovi už je 72 let, ke své chatě přikoupil ještě levý pozemek až k potoku a ke studánce a polovinu skály za svou kůlnou, protože měl problémy s restituenty. Restituent, jeden z Rampouchů, pak zapltil vyrestituované pozemky a někdejší „Kanadanku“, takže Pepík může chodit do lesa jen tou roklí, co stál náš srub. Zkrátka vztahy jsou tam dnes dost složité.

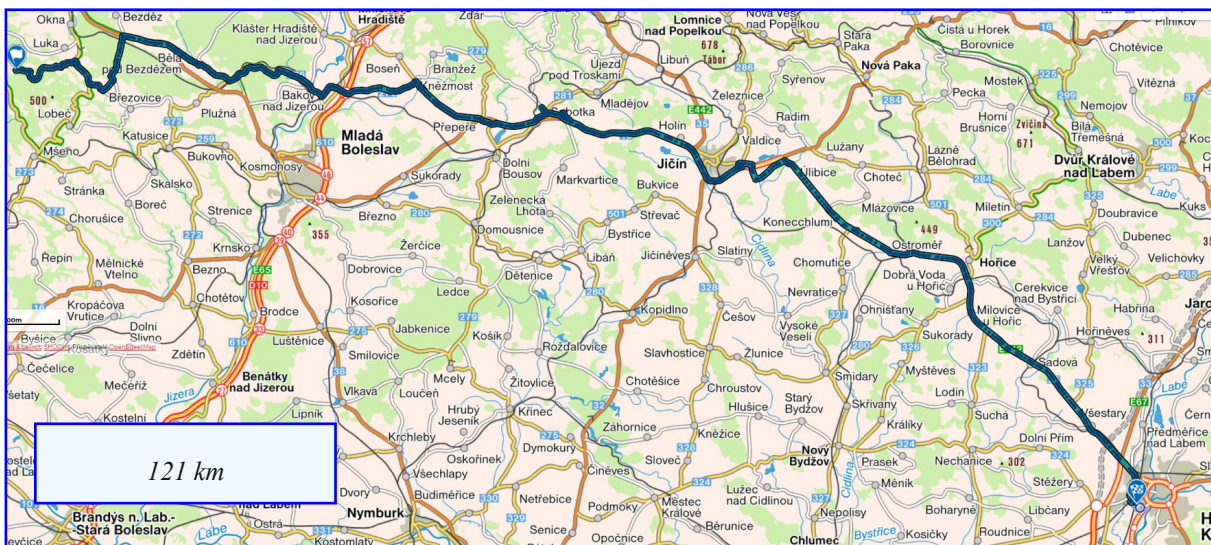
Zámek Houska

Zámek Houska a 1600 ha polí a lesů kolem bylo vráceno původním majitelům, lépe řečeno dědici po jistém řediteli Škodových závodů Šimůnkovi, tj. Šimůnkovi II., který před několika málo lety zemřel, a nyní vlastní majetek jeho dvě dospělé děti, tedy vnuci Šimůnka I. Ale s těmi prý je dohoda snazší. Zámek Houska je už přístupný veřejnosti, ale byla mu zbourána při rekonstrukci typická věž.

Pěšky jsem pak došel kolem bývalé Šťastného hospody až k bývalému kravínu (dnes dvě chalupy) a shledal louky, na nichž jsem kdysi koňmo pásal šedesát jalovic, zaplevelenou prerií. Obchvatem jsem

Máchovo tzv. jezero

se vrátil přes horní konec Myšiny (chata sovětského typu plukovníka vnitra Němečka, tj. obedněný autobus, už se rozpadá za probíhajících dědických sporů). Všude mraky hub, mé houbařské srdce krvácelo, ale sbírat nemělo smysl.

Večer jsem ještě chvíli tlachal s profesorem Kolouškem a pak už jsem zvald. Koza stála opřená o zeď a únavou se už ani nehnila.

V úterý 25. 7. 2000 jsem kozu opět osedlal a přes Blatečky, Blatce, Ždírec, Luka, Okna, Oboru ji prohnal až do Doks a k Máchovu pseudojezeru. Od Máchova rybníka jsme pak uháněli na Bezděz (jen do vsi, ale i to byla zabíračka. Na hrad sám jsem se neškrábal, jednak jsem neměl tolik času, jednak, co s kozou, když Doksy a okolí jsou dnes vyhlášeny nejvyšší hustotou zlodějů ve střední a přilehlé Evropě.

Zavzpomínal jsem na naše putování sem a pak jsem kozu hnal přes Bezdědice do Žďáru na Kruh a přes Kruh na Housku, až na nádvoří. Pak jsem sjel dolů k rybníku, kde jsem se drobet občerstvil a jeli jsme s kozou až na Kokořín, ba vyšplhali jsme se až na nádvoří. Ale dál jsme nešli a jeli zase do Tubože. Jen jsem dorazil do Myšiny, začalo pršet, což trvalo asi půl hodiny. Trochu jsem se zcivilizoval a vyrazil na návštěvu za bývalým tajemníkem MNV Karlem Rampouchem na bývalou poštu. (Byl jsem písemně předem ohlášen a měl jsem odpověď od jeho dcery Marcely).

Bezděz

Kokořín

Rampouchovi je už 75 let, je si pořád podobný, paní trochu ztloustla a je také pořád stejná. Poštu vedla ještě jako důchodkyně do roku 1997, pak už toho nechala a tím pádem byla i pošta v Tuboži zrušena. Místně příslušná pošta je nyní až v Oknech. Autobus do Tubože jezdí jen ve dnech školního vyučování dvakrát denně, a to jen kvůli jednomu žákovi, který vychází školu, pak už asi autobus jezdit nebude vůbec.

Rampouch marodí s cukrovkou, museli mu čerstvě amputovat malíček u nohy a je tím pádem v určité depresi. Dost nadává na současné poměry. Ani ne tak na stránku finanční, spíše organizační (autobus nejedí, pojízdná prodejna už nejedí, lékař nedojíždí,...). Ale jinak vzato na tom zase není tak nejhůře. Děti a vnuci práci mají (většinou na poště nebo studují), Rampouchovi bydlí ve svém a nemusí platit žádný nájem (dříve pošta platila nájem jim, protože byla v jejich domku) a myslím, že něco málo jim vrátili i v restituci (příbuzní toho dostali víc). Za komunistů byl Rampouch prohlášen za kulaka a rozkulačen, pak si ho vzala stranická organizace na starost a převýchovu, jezdil na nákladáku, byl vstoupen do strany a po převýchově učiněn tajemníkem MNV (což pamatujeme). Agentstvem StB se nechlubil, ale když zjistil, že spím u Kolouška prohlásil: „Ten mě vůbec nemá rád“, což jsem chápal jako nepřímé přiznání. Ale nebyl jsem tam od toho, abych někoho soudil, tohle se mne netýkalo. S Beranem vychází Rampouch dobře, což mi potvrdil i Pepa. U Rampouchů jsem tlachal asi hodinu, hlavně o zašlých časech, jak jsme chodili na brigádu, dělali podklad pod autobusovou zastávku, káceli stromy kolem rozšiřované cesty, pomáhali stavět požární zbrojnici (na tu jsem se také dojel podívat), jak jsme u starého Rampoucha „otce“ skládali seno a vydělávali si tak vajíčka,.....

Tubežský rybník

Náš srub stál dlouho, snad až do devadesátého roku. Bylo kolem něho dost sporů na národním výboru. Policie trochu tlačila na jeho likvidaci, protože se tam stahovaly závadové osoby. Srub však měl velké ochránce v ochráncích přírody, kteří tvrdili, že je stylový a že tam do toho místa patří. Tak zase policie chtěla, aby si ho aspoň někdo vzal na starost. Ale k žádnému definitivnímu závěru se nedošlo a nakonec, protože neměl žádnou údržbu a začal chátrat, ho Beran rozebral na topení.,

Poté jsme se rozloučili, pravděpodobně navždycky, a šel jsem ještě za Beranem. Tam jsem také pobyl ve vzpomínkách, také jsme se asi navždycky rozloučili, a šel jsem po nabitém dnu zalehnout. Jenže starý pán mne jen tak nepustil, potřeboval se také vypovídat, a tak jsme ještě tlachali na zápraží. A protože se dal na psychotroniku a podobné vědy, tam mi mj. odhalil něco z mého minulého života , to jsem věru civěl.

Ve středu 26. 7. jsem osedlal kozu, sbalil fídlátka a v půl osmé vyrazil domů. Představa, že bych se měl škrábat nahoru a dolů přes Mšeno mne nelákala a tak jsem to vzal přes Housku a Kruh pod Bezděz, pak na Bělou p. Bezdězem, Bakov n. Jizerou, Sobotku (kuk na hrad Humprecht, ale jenom malý kuk), Jičín, Hořice a těsně jsem unikl dešti, když jsem dorazil do Hradce Králové, kde mne čekal dopis od Martina Lamberta, emeritního Balúa, s aktuální fotografií.

Pohledem na tachometr jsem zjistil, že koza urazila za ty tři dny 320 km.

Hony

27.7.2000

Aktualizační dovětek (14.2.2025):

Pochopitelně jsem v té době netušil, že se do těch míst ještě někdy podívám. Leč v r. 2013 jsme si s Helenkou zaplatili několik nocí v penzionu v Mělníku a pak jeden den (17. 7.) dorazili cyklisticky i do Tubeže. Pan Rampouch už nežil a paní měla zrovna nějakou návštěvu, tak jsme se nezdrželi.

Zase to vypadalo, že už se tam nikdy nepodívám, leč bráška Pedro pátráním přímo detektivním (popsáno jinde) vyhledal třetího stavitele někdejší srubu Jeana Hejtmánka. Nejdříve jsme si dali na Žižkově společný oběd a v následujícím roce pak došlo k první Akci Houska... (2002) a následně dalším.